

БАРУТНА ПОЕЗИЯ

Въ Испания страшна вихрушка
помете човѣшкия разумъ
и плисна тамъ взривна градушка
подъ знака на зла безобразностъ,
и нѣкой съсъ златни лампази —
сънува пакъ кралска корона,
сънува, презъ трупове газии
и градъ отъ шрапнели се рони.

(То гладна кокошка и просо
на съне кълве и — въздиша...
Тукъ, въ случая, другъ е въпросътъ,
но сънь ли е, знай, че издиша.)

И въ Истока облаци виснатъ
и низко небето се спуща:
на бой, на барутъ намирисва
и гледашъ — японскиятъ гущеръ,
отдавна настрѣхналъ за плячка,
въ Китай апетитно се вглежда,
но кули замѣрватъ го съ хрчка
и гнѣвъ презъ зжбитѣ процеждатъ.

(Година, барутна година —
за глупава слава и плячка
поглеждатъ и дебнатъ мнозина,
зеръ смѣтатъ човѣка играчка.)